

ЛАСЛО БЛАШКОВИЋ

COR CORDIUM

Најдревнија књига међу мојима
један је Нови завет,
навлажен и неразумљив,
нека врста авети
увијене у библијску хартију
попут ишчупаног, капљућег срца,
рецимо, шелијевске свиње.

Недостаје јој неколико страница.
Оно, кад Исус, са расејаним ученицима,
сретне човека од рођења слепог,
оклизне се о сваштоједни кунстдрук.

Није нека старина,
али никада себе нисам убрајао
у скупљаче плишаних плодова,
кротитеље лепих звери,
колекционаре главатих мачака.

Та књига, зна се, мора ићи у пару.
Не, није Стари завет у питању
– било би сувише –
него прозиран *Изгубљени рај*,
с дрхтавим, накнадним потписом
остарелог преводиоца,
који сам лично додавио.
Мада је, с руком на тој прозној песмарици,
комотно могао да се закуне неки *сведок њесме*,

какав је, у једном стиху, у једном трену,
био мој *кузен* Савле.
Од другог, међутим, Павла,
остали су ми ови изобличени бисери.

Од Павла, Пала, или Паје
како је стајало у легитимацијама
које су остале иза њега, а ја их негде затурио,
углавном Блашковића, оца мог оца.
Замислићемо га као надахнутог
лондонског обућара,
смарача вечерње звезде.
Сељакао се тај онамо-намо.

Али, увек је са собом носио
две поменуте књиге,
које је својеручно укоричио,
јер био је вештак кад је
бокс кожа била у питању,
ма је резивао и кривим,
кламферским ножем,
радио је то као да диригује
срцаста ноктурна.

Књиге су, после
непроспаване ноћи,
припале моме оцу који се,
као и сваки нестрпљиви наследник,
није према њима односио
као према каменовима
с Месеца.

У младости учитељ,
у кићеним селендрама староставних имена,
у којима смо живели и патили се,
оснивао је (из досаде) библиотеке,
углавном сачињене
од наших остатака.

Сеоска младеж,
ти сомнамбулни *корисници*,
заборављала је,
после летњег распуста и пре одласка у град,
да врати позајмљене књиге.

Милтонова је,
чинио се извесно време,
неповратно нестала,
док се није појавила,
с неба па у ребра,
деус екс махина.

И тако сам је,
поново стечену,
заувек означио жврљотином
заосталог чељадета.

И друга књига је,
како то већ гре,
морала бити дописана.
На њеним крајњим, чистим странама,
последњим словима уобличена,
стоје имена крштене деце
која се презивају исто,
растегљиви датуми њихових рођења.
Као и они још упитнији,
из црног календара,
означени ситним крстовима,
налик на климаве канделабере,
претешким за извитоперене анђеле.

Верујем да ју је један од њих
донео у зубатом кљуну,
као гавран писмоноша,
ишчупану руку јунака
с Маратонског поља,
и спустио је на праг,
док сам чекао да,
у затрављени списак,
унесу њоме и моје име,
оно које се слободно
може поменути узалуд.